

«Senyores i senyors passatgers, ens disposem a començar el descens a l'aeroport Louis Armstrong de Nova Orleans. Els preguem que es cordin els cinturons de seguretat, posin vertical el respatller del seient i pleguin les safates. A partir d'aquest moment no és permès l'ús d'aparells electrònics ni de...»

El Robert no entén prou l'anglès, però el contingut del que estan dient per megafonia, sí. És el que diuen sempre, amb poques variacions, i, a més, avui és el tercer cop que ho escolta. Fa gairebé divuit hores que viatja en diferents avions. Han passat quatre anys des del darrer cop que va volar. Encara estava amb l'Àlicia. L'Àlicia amb ell, abans de deixar-lo sol. Van anar a Tenerife. Les últimes vacances junts. Mai fins ara no havia volat tantes hores. A més de Tenerife, havia viatjat a París i a Amsterdam. Sempre amb l'Àlicia. Ha voltat poc, el Robert. Falta d'oportunitats, de companys, de diners. Aquest viatge li ha sortit bé de preu: 379 euros. Anada i tornada. Barcelona / Nova Orleans. Amb dues escales, una a Nova York i l'altra a Charlotte, a Carolina del Nord. Més de tres hores d'espera entre vol i vol en la primera i dues i quart, que inicialment havien de ser una, en la segona. Amb tant de canvi i la mala sort que s'atribueix, estava segur que li perdrien la maleta. Per això només se n'ha endut una de petita que pot anar a la cabina. I que ha carretejat tot el dia

com si fos un gos petaner i obedient, amb la diferència que no ensuma el cul de les altres maletes. Tampoc no li cal gaire cosa, una mica de roba. A Nova Orleans ara no fa fred, ha vist a internet.

Des de dilluns 14 d'octubre, fa tres dies, a Catalunya hi ha protestes massives i diàries contra la sentència del Tribunal Suprem, que ha condemnat a un total de cent anys de presó els set polítics i dos activistes independentistes jutjats pels fets relacionats amb el referèndum d'autodeterminació de la tardor del 2017. El Robert ha assistit a algunes concentracions, però no ha participat en la crema de contenidors. Les ganexes les té, però considera que l'edat, ja no. I és que les protestes, al començament pacífiques, festives i imaginatives, cada nit han acabat amb aldarulls incendiàris a les principals capitals catalanes. Centenars de joves s'han enfrontat amb la policia per canalitzar la seva ràbia davant la falta de perspectives de futur i la progressiva pèrdua de garanties democràtiques.

El Robert tampoc no té el futur gens clar ni planer, per això ha volgut anteposar el seu tema personal al col·lectiu i ara vola lluny, físicament i mentalment, dels conflictes polítics. Dilluns passat l'aeroport de Barcelona va quedar ofegat per una marea de manifestants. Avui, dijous, no ha passat res d'extraordinari. Tot i això, per evitar problemes als controls de seguretat, només s'ha endut un raspall de dents com a material d'higiene personal. Ja comprarà gel de dutxa i pasta de dents un cop al destí. Ara es voldria rentar les dents, però l'atura la incomoditat del lavabo minúscul de l'avió i haver de rentar-se-les només amb aigua.

Està cansat de seure, de l'ambient artificial, de fer temps. A més, en el Boeing 737 d'aquest vol, dels sis seients possibles per filera, en blocs de tres separats pel passadís, li ha tocat el B, que, com l'E, queda al mig dels altres dos. És ingrát. A dreta i esquerra hi seuen dones obesas, negres i d'uns cinquanta anys que se'l miren, en un gest involuntàriament simètric, cada vegada que el Robert es pinça el nas i fa força per bufar, però sense obrir la boca ni expulsar l'aire. Els canvis de pressió reiterats li han deixat l'oïda sensible. Hi ha estones en què té les orelles tapades, en altres nota punxades. Bufa per mirar de sentir-hi amb nitidesa. Bufa més. I les destapa.

«La temperatura a Nova Orleans és de vint-i-cinc graus i el cel està parcialment ennuvolat. La humitat és de...»

Una setmana abans no tenia previst viatjar a Nova Orleans i, suposant que algú l'hi hagués vaticinat, no s'hauria cregut que ho faria. I sobretot sobretot, no s'hauria cregut el motiu. Una herència. De la tieta d'Amèrica, que ni sabia que existís. De fet, sembla que era una cosina del seu avi i es deia Raimunda Besalú. Ell es diu Robert Camp Besalú, tal com consta al passaport que, ben bé per xamba, té i encara és vigent. Fa tres dies, va dedicar una bona estona a buscar-lo per calaixos, capsas i carpetes. Un cop el va tenir a les mans va fer efectiva la compra del bitllet d'avió. Sort que hi va pensar, s'ha repetit unes quantes vegades. Aquestes coses no se li escapaven mai, a l'Alícia. Aquell document encara no havia sortit del país, ni del pis. Se'l va fer fa set anys, quan amb l'Alícia van plantejar-se visitar

Nova York, precisament, cosa que al final mai no van fer. Si no fos perquè el motiu del viatge no és el turisme, podria haver passat uns dies a Nova York... Potser a la tornada. Sí, segons com vagi tot, a la tornada potser s'hi aturarà i farà una escala d'uns quants dies. I trepitjarà Manhattan, deambularà pel paisatge vist en tantes pel·lícules i es desnucará mirant els gratacels des de la vorera.

Fa una setmana va rebre un correu electrònic d'un bufet d'advocats de Nova Orleans, Grant, Barrow & Buchler. En anglès. Com que si alguna cosa li sobra actualment, i des de fa alguns anys, és temps, es va entretenir a traduir la carta amb el traductor automàtic de Google. Més que una traducció va ser una aproximació matussera, suficient, en tot cas, per entendre una mica el text original. La Raimunda va morir fa uns quants mesos i, gràcies a la bona voluntat de qui va decidir buscar a ultramar possibles lligams familiars de la difunta, han pogut establir que ell és l'únic hereu.

Un cop interpretat això de l'herència, va tenir clar que era una estafa. Un intent d'estafa. Que si els seguia la veta, al final li tocava pagar alguna cosa per endavant, per a gestions o l'excusa que fos, i ja no en sabia mai més res. Com l'havien localitzat? Per què l'havien triat? Com és que tenien el seu correu? El nom i els cognoms eren els seus. De la cosina de l'avi no n'havia sentit a parlar mai i no ho podia consultar a ningú. A ningú viu. Va estar temptat de llençar el missatge, com un *spam* més, però, per provar, va contestar, en castellà, als advocats remitents i els va demanar què calia fer, quins passos calia seguir.

Li van respondre unes hores després. Hauria de desplaçar-se fins a Nova Orleans per tramitar l'herència. No donaven més detalls. Afegien que en aquesta ciutat hi ha la casa de la seva familiar, el principal llegat. «I l'enterrament?», es va interessar el Robert en un nou missatge. Així obria ell mateix la via per on el podien sagnar. Ho va preguntar amb la intenció que, si li demanaven diners, es donaria el gust d'engegar-los a la merda i acabaria amb aquella història. «Per això no es preocupi, la senyora Besalú tenia una assegurança contractada i les seves restes descansen al cementiri de Lafayette.» Ups. Continuaven sense demanar-li diners. Tampoc no en tenia. De curiositat sí, i cada cop més.

Els advocats nord-americans —de fet un, perquè tots els correus anaven signats per James Melton—, en un nou ping-pong de correus, li van garantir que enllestir els primers tràmits seria qüestió de pocs dies, una setmana, com a màxim dues. Això pel que feia a les gestions per posar en marxa el reconeixement testamentari i, si era el cas, el canvi de nom de la propietat i, naturalment, el lliurament de les claus de l'habitatge. El Robert va continuar preguntant, empassant-se cada cop més això de l'herència de la tieta d'Amèrica, quin cost tindria l'acceptació i, aproximadament, quin era el valor de taxació de la casa.

Dos dies llargs després li van contestar que el cost dels seus honoraris podia ser de cinc mil a sis mil dòlars, però que la seva parenta tenia un compte amb, encara, uns deu mil dòlars que, si no sorgia cap entrebanc inesperat, també serien per a ell. Sense explicitar-ho, li donaven a entendre que els podria